

[Poul Møller.]

midler til finansiering af afbetalingshandelen.

Hvis vi vil have balance mellem forbrug og opsparing, mellem eksport og import, er det ikke nok ensidigt at vende sig mod forbruget med tvangsmæssige foranstaltninger. Det vil mindst være lige så vigtigt at gøre en indsats for en langsigtet opsparingspolitik. Saksen har to blade. Hvilket af bladene der klipper, er der ingen der kan fortælle, de kan kun klippe i fællesskab. Med en obligationsrente på 10 pct. skulle man jo i og for sig synes, at formålet, fremme af opsparingen, er tilstrækkelig tilgodeset. Men også her spiller inflationen ind som en psykologisk og ofte helt uberegnelig faktor, for hvis man venter en kroneforringelse på omkring 6 pct. årlig, får man kun en reel rentegevinst på 4 pct., men da samtlige 10 pct. beskattes med formentlig gennemsnitlig 40 pct., er hele rentefordelen ved at købe obligationerne spist op, og så bliver der tilbage kun ét incitament for obligationskøberen, håbet om at få en gevinst ved salget af obligationen. Mange har imidlertid i de senere år oplevet det modsatte, at den dag, de måtte sælge obligationen, måtte de tage et tab hjem.

Hvis man ikke helhjertet vil gå ind for en økonomisk politik, som vil gøre det tiltrækkende at lægge penge til side af sin indkomst, kommer vi aldrig for alvor inflationen til livs, i hvert fald ikke uden meget ubehagelige virkninger for beskæftigelse og produktion, virkninger, vi alle ønsker undgået. Opsparingsproblemet er derfor ikke, som man fra socialdemokratiets side så tit forestiller sig, et spørgsmål om at begunstige nogle velhavere, men først og fremmest et spørgsmål om at ville de midler, som kan føre til lavere husleje i nybyggeriet og sikre beskæftigelsen.

Regeringens økonomiske politik er ikke gennemført, når vi afslutter folketingsarbejdet på denne side af folketingets ferie. Store lovforslag ligger tilbage. Det vigtigste, som er forudsætningen for opfyldelse af regeringens økonomiske politik, er jo merværdibeskatningen.

I forhold til vor nuværende afgifts- og skattelovgivning har — som vi har nævnt fra konservativ side — merværdiafgiften

mange fordele, især af teknisk karakter, for erhvervslivet, i hvert fald for dem, der i forvejen administrerer en del af vor afgiftslovgivning. Men det afgørende ved behandlingen af denne lovgivning bliver, om dette forslag overhovedet skal bedømmes i forhold til den bestående afgiftslovgivning, eller om det skal bedømmes som et supplement til den bestående. Lagt oven på den mængde af skatter og afgifter, vi har, er der næppe særlig tiltrækkende værdier ved merværdiafgiften. Hvis det derfor viser sig umuligt at få penge til en virkelig skatte-reform, når vi indfører en afgift til et beløb af 4½ milliard kr., er vor interesse i denne afgift stærkt nedkølet.

Det er blevet sagt af et tidligere medlem af det høje ting, næstformanden for socialdemokratiet, hr. Hans Rasmussen, at regeringen skulle gøre merværdiafgiftens gennemførelse betinget af, at vi samtidig fra borgerlig side tilsluttede os gennemførelse af kildeskatten. Inden vi forlader hinanden og skilles, vil jeg gerne sige til den højtærede finansminister, at det skal han ikke gøre forsøg på, hvis han vil have merværdiafgiften igennem i hvert fald med et bredt flertal her i tinget. Det er muligt, han kan true det ærede medlem hr. Baunsgaard til den pris, men jeg tvivler endda. Derfor tror jeg, at denne udtalelse røber, at socialdemokratiets højtærede næstformand allerede længe har været for længe væk fra folketinget. Det er jo ikke således, at kildeskatten er noget, som vi kan forhandle om i forbindelse med indførelse af andre skatter. Vi har givet tilsagn om at ville underkaste kildeskattforslaget en rolig og saglig behandling her i tinget, når det engang kommer til forhandling. Den høje regering har ikke været særlig hastig med at fremsætte lovforslaget; det kom jo så sent og så langt hen under alt dette rod imod afslutningen, at der ikke var nogen mulighed for en virkelig behandling af det. Det bliver der forhåbentlig til efteråret eller måske til efteråret, hvis lovforslaget genfremsættes.

Jeg tror — og jeg vil gerne gøre denne bemærkning på forhånd — at det ikke rører ved vort egentlige skatteproblem; det løser ikke problemet med de høje marginalskatter. Så kan det ærede medlem hr. Peter Nielsen nok så mange gange tale om, at